

LÉON DEGRELLE

Priča o Waffen SS-u

Naslov originala: The Story of the Waffen SS

REX

General Léon Degrelle.

Preuzeto iz The Journal of Historical Review, Winter 1982-83 (Vol. 3, No. 4). Ovaj esej Léona Degrellea (1906-1994), bio je prvi puta prezentiran na četvrtoj IHR konferenciji u Chicagu (Rujan 1982).

Uvod

Upravo će te čuti Léona Degrella, koji je prije Drugog svjetskog rata bio najmlađi europski politički vođa i osnivač *Parti Rexiste*, belgijske stranke. Za vrijeme tog kataklizmičkog sukoba, on je bio jedan od najvećih heroja na Istočnom frontu. Za Léona Degrella Hitler je rekao: "Ako budem htio sina, neka bude poput Léona".

Kao državnik i vojnik, vrlo je dobro upoznao Hitlera, Mussolinija, Churchilla, Franca, Lavala, Marshal Petaina i sve druge europske vođe za vrijeme tog golemog ideološkog i vojnog sraza koji se zvao Drugi svjetski rat. Među svima njima, on je preživio, i time postao svjedok broj jedan tog povijesnog perioda.

Život Léona Degrellea započeo je 1906. godine u Buillonu, malom gradiću u belgijskim Ardenima. Obitelj mu je francuskog podrijetla.

Studirao je na sveučilištu Louvain, gdje je doktorirao pravo. Bio je isto tako zainteresiran drugim akademskim disciplinama, poput političkih znanosti, umjetnosti, arheologije i Tomističke filozofije.

Za vrijeme studija, njegov urođeni dar sposobnosti vođenja postao je očit. Dok je navršio dvadesetu, već je izdao pet knjiga i uređivao svoje vlastite tjedne novine. Zbog svog dubokog kršćanskog uvjerenja, pridružio se Aktivističkom Katoličkom Pokretu Belgije, te postao jedan od njegovih vođa.

No njegova strast su uvijek bili ljudi.

Htio je osvojiti mase, posebice one koje su idolizirale Marxa. Htio je da i oni podjele njegove ideale socijalnih i duhovnih promjena u društvu. Htio je podići narod na noge; sazidati im utočište, efikasnu i odgovornu državu, državu poduprtu zdravim razumom i punim povlasticama za narod.

Održao je više od 2000 sastanaka, uvijek kontroverznih. Njegove knjige i novine su čitali svi zbog toga što su uvijek obrađivale stvarne probleme. Iako nije još imao ni 25 godina, ljudi su ga požudno slušali.

U nekoliko kratkih godina, osvojio je veliki dio populacije. Na dan 24. svibnja. 1936., njegova Parti Rexiste pobijedila je etablirane stranke zapanjujućim rezultatom: trideset i šest mjesta u saboru i senatu.

Europa je 1936. godine i dalje bila podijeljena između dvije male države, ljubomorne zbog njihove povijesti, i zatvorene za susjede.

Léon Degrelle vidio je dalje. U njegovim studentskim danima proputovao je kroz Latinsku Ameriku, Sjedinjene Države i Kanadu. Posjetio je sjevernu Afriku, Bliski Istok, i naravno sve europske zemlje. Osjećao je da Europa ima jedinstvenu sudbinu i da se mora ujediniti.

Mussolini ga je pozvao u Rim. Churchill u London, a Hitler u Berlin.

Stavljajući svoj politički život na prvu liniju, očajnički je pokušavao zaustaviti streloviti zalet Europe u novi rat. No stari rivali, prikrivena mržnja i sumnjičavost između Francuske i Njemačke, postupno se otkrivala. Etablirane stranke i Komunistička Partija su radile na istoj strani: za rat. Za Kremlj je to bila jedinstvena šansa da raširi komunizam u Europi nakon što ona prokrvari.

No uskoro je rat započeo, prvo u Poljskoj, a zatim u zapadnoj Europi 1940. godine. Time je započeo Drugi svjetski rat 1941. godine.

Uskoro se svastika zavijorila od Sjevernog Pola, pa do obala Grčke i sve do granice sa Španjolskom.

No europski građanski rat između Engleske i Njemačke se nastavio. I komunističke vođe su se spremile da se upletu u njega i pokupe svoje dijelove.

Ipak, Hitler ih je porazio i ušao u Sovjetski Savez 22. lipnja 1941. godine. Za Europu je to bila bitka za biti ili ne biti. Pobjeda Hitlera ili pobjeda Staljina.

Tada su iz svake europske zemlje tisuće mladih muškaraca shvatila da su sudbine njihovih domovina na kušnji. Odlučili su dragovoljno staviti svoje živote na raspolaganje u borbi protiv komunizma i za ujedinjenje Europe.

Sve u svemu, narasli su na više od 600 000 nenijemaca koji su se borili na Istočnom frontu. Uskoro su počeli donositi bodove Waffen SS-u.

Trupe Waffen SS-a bile su ideološke i vojne šok-postrojbe Europe. Nijemci kojih je bilo oko 400 000, čak su bili u manjini.

Milijun pripadnika Waffen SS-a bili su prva uistinu Europska vojska koja je ikada postojala.

Poslije rata svaka jedinica te vojske trebala je osigurati svojemu narodu političku strukturu slobodnu od beznačajnog nacionalizma iz prošlosti. Cijeli se SS borio za istu svrhu. Svi su dijelili jednak pogled na svijet. Svi su postali drugovi u oružju.

Najvažniji politički i vojni fenomen Drugog svjetskog rata najmanje je poznat: fenomen Waffen SS-a.

Léon Degrelle bio je jedan od najpoznatijih vojnika Waffen SS-a. Nakon što se pridružio kao vojnik, dobio je sva odličja od kaplara pa do generala za iznimnu hrabrost u borbi. Sudjelovao je u sedamdeset i pet borbi prsa u prsa. Bio je ranjen nebrojeno puta. Dobitnik je najviših počasti: Viteški križ, Hrastovo lišće, Zlatni njemački križ, te nebrojeno drugih odličja zbog nevjerojatnog držanja pod neprijateljskom vatrom. Jedan od posljednjih koji su se ostali boriti na Istočnom frontu, Léon Degrelle pobjegao je pod opsadom iz gotovo nemoguće situacije tako da je preletio više od 2000 kilometara preko Europe sve do Španjolske. Uspio je preživjeti konstantnu vatru cijelim putem i prisilno sletjeti na plažu San Sebastian u Španjolskoj, teško ranjen.

Usprkos svim nagađanjima uspio je preživjeti. Polako je uspio izgraditi ponovno novi život za sebe i svoju obitelj.

Za Degrellea filozofija i politika ne mogu postojati bez poznavanja povijesti. Za njega ljepota obogaćuje ljude, i ljudi ne mogu svoj život unaprijediti bez nje.

Ova se filozofija reflektira u svemu što je radio. U njegovom španjolskom domu se umjetnost zahvalno isprepliće sa povijesti.

Rad Léona Degrellea uvijek je bio epički i poetski. Dok hoda prostorijama svojega doma, osjetit će se veličina Rima sa svim tim ukrasima, broncom, prozračnošću stakla, osjetiti će se elegantna arapska arhitektura, gravitacija gotičkih formi i raskoš renesansne i barokne umjetnosti. Netko će pak osjetiti slavu njegovih zastava.

U toj vas atmosferi ljepote i veličine, posljednji i najvažniji živući svjedok Drugog svjetskog rata očekuje, Dame i Gospodo: General Léon Degrelle.

Dame i Gospodo:

Upitan sam da vam govorim o velikoj nepoznanici Drugog svjetskog rata: Waffen SS-u.

U neku je ruku čudesno da organizacija koja je i politička i vojna, i koja je za vrijeme Drugog svjetskog rata ujedinila više od milijun boraca dragovoljaca, danas bude službeno ignorirana.

Zašto?

Zašto službeni organi još uvijek uistinu ignoriraju tu izvanrednu vojsku dragovoljaca? Vojsku koja se zatekla u najvećem sukobu, koji je zahvatio cijeli svijet.

Odgovor se može naći u činjenici da je udarni dio Waffen SS-a bio sastavljen od dragovoljaca iz trideset različitih država.

Što je uzrokovalo njihovo ujedinjenje i za čega su ti dragovoljci živjeli?

Je li to bio njemački fenomen?

U početku, da.

Prvobitno je Waffen SS bio sastavljeno od manje od dvjesto članova. Rasao je konstantno do 1940. godine kada je evoluiralo u drugu fazu: germanski Waffen SS. Uz Nijemce iz Njemačke, unovačili su se sjeverozapadni Europljani i potomci Nijemaca iz cijele Europe.

Zatim, 1941. godine, za vrijeme velikog sukoba sa Sovjetskim Savezom, izrodilo se europski Waffen SS. Mladi ljudi iz najudaljenijih zemalja zajedno su borili na ruskom frontu.

Nitko nije znao ništa o Waffen SS-u u godinama koje su prethodile ratu. Nijemci su svojevrijeme uzeli neko vrijeme da uoče karakteristike Waffen SS-a.

Hitler se demokratski uzdigao na mjesto kancelara, osvojivši glasačke listiće. Vodio je predizbornu kampanju kao svaki drugi političar. Održavao je sastanke, oglašavao na panoima, njegove su poruke dolazile do različite publike. Sve većem broju ljudi se svidjelo što je govorio, sve više ljudi je glasovalo za mjesta njegove partije u kongresu. Hitler nije došao na vlast silom, već je pravilno izabran od naroda, i pravilno postavljen za kancelara uz predsjednika Njemačke, generala von Hindenburga. Njegova je vlada bila legitimna i demokratska. U stvari, samo su dva njegova sljedbenika bila uključena u rad Kabineta.

Kasnije je uspio, uvijek uz izborne procese, povećati svoju većinu. Kada je na izborima osvojio do 90% glasova, Hitler je svaki glas držao svojim postignućem.

Za vrijeme svojih kampanja, Hitler se suočavao sa zastrašujućim neprijateljima: moći kabineta koji nisu prezali od falsificiranja izbornog procesa. Morao se suočiti sa Weimarskim tvorevinama i njihovim vrlo dobro financiranim ljevičarskim i liberalnim strankama, te vrlo dobro organiziranim blokom od šest milijuna članova Komunističke Partije. Samo je neustrašiva i srčana borba uspjela uvjeriti ljude da glasuju za njega, čime su omogućili Hitleru da osvoji demokratsku većinu.

U to vrijeme Waffen SS nije bio čak niti čimbenik. Naravno, postojao je SA sa oko tri milijuna ljudi. Bili su punopravni članovi Nacional Socijalističke Radničke Partije, no ne i vojska.

Njihov glavni cilj bio je zaštititi kandidate partije od komunističkog nasilja. A nasilje je bilo krvoločno; više od pet stotina Nacional Socijalista bilo je ubijeno od strane komunista. Tisuće su bile teško ranjene.

SA je bila dragovoljačka nevladina organizacija, te čim je Hitler osvojio vlast, više se nije mogao koristiti njezinim uslugama.

Morao je raditi u okviru sistema kojem je izabran služiti.

Došao je u nezavidan položaj. Morao se nositi sa neumoljivom birokracijom uspostavljenom od staroga režima. U stvari, kada je rat započeo 1939. godine, 70% njemačkih birokrata bilo je priklonjeno starom režimu, te nisu pripadali Hitlerovoj partiji. Hitler nije mogao računati na potporu crkvene hijerarhije. I veliki poslodavci i komunisti bili su neprijateljski raspoloženi prema njegovom programu. Povrh svega, vladalo je ekstremno siromaštvo, i šest milijuna radnika bilo je nezaposleno. Nije nikada zapamćeno da je i jedna europska zemlja imala toliki broj nezaposlenih.

Dakle, tu je prilično izoliran čovjek. Tri milijuna pripadnika SA nisu u vladi. Glasovali su i pomogli u izborima, ali nisu mogli zamijeniti energičnu birokraciju u vladinim strukturama. SA također nije mogla izvršiti utjecaj na vojsku, budući da je vrhovništvo, uplašeno od moguće konkurencije, bilo neprijateljski raspoloženo prema SA.

Neprijateljstvo je doseglo takvu točku da je Hitler bio suočen sa zamršenom dvojnom. Što da radi sa milijunima sljedbenika koji su mu pomogli pri dolasku na moć? Ne može ih napustiti.

Vojska je bila vrlo dobro organizirana struktura moći. Premda je zbog Versajskog ugovora brojala samo 100 000 ljudi, ipak je imala veliki utjecaj na državu. Predsjednik države bio je

feldmaršal von Hindenburg. Vojska je bila privilegirana kasta. Skoro svi su časnici pripadali višim slojevima stanovništva.

Bilo je nemoguće Hitleru preuzeti moćnu vojsku izravno. Hitler je bio demokratski izabran, i nije mogao učiniti što je učinio Staljin; upotrijebiti odrede za streljanje kako bi uklonio cijelo vojno vrhovništvo. Staljin je pobijao trideset tisuća visokih časnika. Time je otvorio prostor za vlastite komesare u koje je imao povjerenja.

Takve drastične metode nisu se mogle upotrijebiti u Njemačkoj, te je za razliku od Staljina, Hitler bio okružen međunarodnim neprijateljima.

Njegov izbor prouzročio je internacionalni bijes. Morao je ići direktno među glasače bez posredništva vrhovništva stranke. Platforma njegove partije uključivala je elemente rasne čistoće u Njemačkoj, kao i povratak moći narodu. Takve namjere razbjesnile su svjetsko Židovstvo, te je ono objavilo 1933. godine rat Njemačkoj.

S obzirom na sve rečeno, Hitler je imao ograničenu moć i bio je relativno usamljen. Kako je taj čovjek uopće preživio tu apstraktnu prkosnost u ranim godinama? Jedino činjenica da je Hitler bio izniman genij objašnjava njegovo preživljavanje nasuprot svim okladama. I vani, i kod kuće, Hitler je morao puzati samo kako bi pokazao svoju dobru volju.

No usprkos svim naporima, Hitler je postepeno bio stjeran u kut. Zavada između SA i vojske došla je do vrhunca. Njegov stari drug, Ernst Roehm, šef SA, želio je slijediti Staljinov primjer, te fizički eliminirati prepreke u vojsci. Sve je kulminiralo smrću Roehma, ili samoubojstvom ili ubojstvom, te su mnogi njegovi suradnici, sa vojskom koja je kupila mrvice, ponovo posložili SA na svoje mjesto.

U to vrijeme osnovan je SS kao osobna straža kancelara Hitlera. Sve u svemu brojala je stotinu i osamdeset ljudi. To su bili mladi ljudi, sa iznimnim kvalitetama, ali bez ikakve političke uloge. Njihove dužnosti su bile čuvanje kancelara te primjer naoružanja uglednicima koji su dolazili u posjet.

Upravo je od skromne brojke od 180 ljudi, nekoliko godina kasnije, izrasla vojska od milijun vojnika. Vojska primjerne hrabrosti koja je svoj poziv raširila diljem Europe.

Nakon što je Hitler bio primoran uočiti nadmoć vojske, shvatio je da institucije nikada neće podržati njegove revolucionarne socijalne programe. Bila je to vojska aristokrata.

Hitler je bio čovjek iz naroda, čovjek čije djelo suzbijanja nezaposlenosti nikada nije bilo nadmašeno. U dvije godine zaposlio je šest milijuna Nijemaca, te se riješio zahuktalog siromaštva. U pet je godina njemački radnik udvostručio svoje prihode bez inflacije. Tisuće i tisuće lijepih domova je sagrađeno za radnike sa minimalnim troškovima. Svaki dom je imao vrt za uzgajanje cvijeća i povrća. Sve su tvornice bile opremljene sportskim terenima, bazenima i atraktivnim i decentnim radionicama.

Po prvi puta stvoren je plaćeni godišnji odmor. Komunisti i kapitalisti nikada nisu ponudili plaćene odmore; to je Hitlerova kreacija. Organizirao je famozne "snaga kroz ugodu" programe, s kojima su si radnici, uz razumne troškove, mogli priuštiti putovanje putničkim brodovima, te obilaske bilo kojeg dijela svijeta.

Sva ta socijalna postignuća nisu zadovoljila opoziciju. Veliki poslodavci tajkuni i internacionalni bankari su bili zabrinuti. No Hitler im se suprotstavio. Posao može nositi profit, no samo ako su radnici slabo plaćeni te ako žive skromno. Ljudi, ne profit, dolazi na prvo mjesto.

To je bila samo jedna od Hitlerovih reformi. Proveo je na stotine drugih. Doslovce je ponovno izgradio Njemačku. U nekoliko godina, više od tisuću i pol kilometara autocesta je sagrađeno. Za radnike je stvoren pristupačni Volkswagen. Svaki radnik se je mogao voziti za pet maraka tjedno. Takvo što nije bilo prisutno nigdje drugdje u Europi. Zahvaljujući autocestama radnici su mogli posjetiti bilo koji kraj Njemačke koji su željeli. Isti su se programi odnosili i na seljake i na srednju klasu.

Hitler je shvatio da ukoliko želi svoje reforme sačuvati od sabotaza, mora pronaći snažnu polugu, polugu koja diktira poštovanje.

Hitler se još uvijek nije uhvatio u koštac sa vojskom, no vješto je počeo izgrađivati SS. Očajnički je trebao SS, jer iznad svega Hitler je bio politički čovjek; njemu je rat bilo posljednje rješenje. Njegov je cilj bio uvjeriti ljude da pridobije njihovo povjerenje, prije svega mladih generacija. Znao je da će mu se opozicija suprotstaviti na svakom uglu.

I bio je u pravu. Kroz visoke časnike, opozicija su je planirala zbacivanje demokratski izabrane Hitlerove vlade. Događaj je poznatiji kao Münchenski puč, a urotljivci su pronađeni na vrijeme. To je bilo 1938. godine.

Dvadesetog srpnja 1944. godine Hitler je gotovo poginuo kada su mu aristokratski časnici postavili bombu ispod stola.

Kako ne bi uzbunio vojsku, Hitler je unaprijedio SS u postrojbu odgovornu za zakon i red. Postojala je i njemačka policija, no Hitler je bio sumnjičav prema njoj. Oko 150 000 policajaca imenovao je Weimarski režim. Hitler je trebao SS ne samo da otkrije pokušaje puča, već da zaštiti svoje reforme. Kako je osnovna *Leibstandarte* jedinice od 180 ljudi rasla, uspostavljene su nove postrojbe poput *Deutschland* i *Germania*.

Vojno vrhovništvo činilo je sve da spriječi novačenje SS-ovaca. Hitler je zaobišao prepreke tako da je postavio ministra unutrašnjih poslova za novačenje umjesto ministra rata.

Vojsku je pokušala obeshrabriti novake između 18 i 45 godina starosti. Na temelju nacionalne sigurnosti, vojnici su morali služiti četiri godine, dočasnici dvanaest godina, a časnici dvadeset i pet godina.

Takvim se zapovijedima mislilo zaustaviti na mjestu novake SS-a. No dogodio se obratan učinak. Tisuće mladih ljudi požurilo je prijaviti se, i bez obzira na dužinu službe, bilo ih je više nego što se primalo.

Mladi su smatrali da je SS jedina oružana postrojba koja je prezentirala njihove vlastite ideje.

Nova formacija mladih SS-ovaca očarala je javno mnijenje. Odjeven u elegantne crne odore, SS je privlačio sve više i više mladih muškaraca.

Trebalo je dvije godine, od 1933. do 1935. te konstantna razumna borba sa vojskom da se uspostavi snaga od 8 000 SS-ovaca.

U to vrijeme naziv Waffen SS nije niti postojao. Sve do 1940., nakon kampanje u Francuskoj, SS je službeno nazvan Waffen SS (Oružani SS). U 1935. godini zvani su samo SS. Ipak, 8 000 SS-ovaca nije išlo daleko u zemlji od osamdeset milijuna ljudi. Stoga je Hitler morao naći novi način da obide vojsku. Stvorio *Totenkopf* stražarske postrojbe. Bili su zapravo prerušeni SS, no službena im je dužnost bila čuvanje koncentracijskih logora.

Što su bili ti koncentracijski logori?

To su bili radni logori gdje su neposlušni komunisti radili. Bili su dobro tretirani budući da se vjerovalo da će se prije ili kasnije preobratiti na domoljublje. Bila su dva koncentracijska logora sa ukupno tri tisuće ljudi. Tri tisuće od ukupno šest milijuna komunista sa iskaznicama Komunističke Partije. To znači da je zatvoren bio jedan od dvije tisuće. Pred sam početak rata u logorima je bilo manje od deset tisuća logoraša.

Stoga je posao *Totenkopfa* bio uspostaviti četiri pukovnije, koje bi se u pravom trenutku pridružile SS-u. *Totenkopf* je djelovao pritajeno za vrijeme izrade sistema novačenja rezervnih postrojbi kako njegova snaga ne bi postala predmet sumnjičavosti.

Na početku rata *Totenkopf* je brojao četrdeset tisuća ljudi. Oni će biti poslani u 163 različite postrojbe. Za to vrijeme prvobitna *Leibstandarte* postrojba dosegla je ljudstvo od 2800, te su četiri pukovnije stvorene u Beču za vrijeme pripojenja Austrije Njemačkoj.

Mladi čovjek koji bi se pridružio SS-u bio bi obučavan kao u niti jednoj drugoj vojsci u svijetu. Vojna i akademska izobrazba je bila intenzivna, no tjelesne pripreme su bile najrigoroznije. Prvenstveno su prakticirani sportovi. Svaki od njih je izvođen s osobinama Olimpijskih igara. Posebnost tjelesne izdržljivosti SS-a na ruskom frontu, koja je zapanjila svijet, posljedica je tih intenzivnih treninga.

Postojale su također i ideološke pripreme. Ti su ljudi učeni za što se borbe, koja je vrsta Njemačke doživljavala uskrснуće pred njihovim vlastitim očima. Pokazano im je kako je Njemačka moralno ujedinjena kroz klasne prilagodbe, te fizički kroz vraćanje izgubljenih njemačkih teritorija. Postajali su svjesni svoje krvne povezanosti sa svim ostalim Nijemcima koji su živjeli u drugim državama, u Poljskoj, Rusiji, Sudetima te drugim dijelovima Europe. Bili su učeni da svi Nijemci predstavljaju etničku zajednicu.

Mladi SS-ovci su obučavani u dvije vojne akademije, jednoj u Bad Toelzu, a drugoj u Braunschweigu. Te akademije su bile potpuno drugačije od trulih vojarni iz prošlosti; borbeno istančanost uz pomoć najnovije tehnologije bila je smještena usred stotina oranica te predivne zemlje.

Hitler se protivio ikakvom ratu, posebice u zapadnoj Europi. Nije čak ni uzimao u obzir da bi SS mogao sudjelovati u takvom ratu. Iznad svega, SS je bila politička sila. Hitler je cijenio zapadne zemlje kao individualne kulture koje se ne bi mogle federalizirati, no prije svega koje ne bi mogle biti osvojene. Osjećao je da bi sukob sa zapadom mogao biti bezizgledni civilni rat.

Hitlerova koncepcija Europe tada je bila milijama daleko od njegovih susjeda. Uspomene iz godina od 1914. do 1818., kada su se male zemlje borile sa drugim malim zemljama oko komadića teritorija, još su uvijek bile prisutne u Europi 1939. godine. Ne toliko u Sovjetskom Savezu gdje je internacionalizam srušio nacionalizam. Komunisti nikada nisu imali za cilj služiti interesima Rusije. Komunizam se nije ograničavao samo na uzimanje ponekih teritorija već je njegov primaran cilj bila svjetska dominacija.

To je bio novi dramatičan čimbenik. Ova politika svjetske dominacije još je uvijek prisutna u Vijetnamu, Afganistanu, Africi i Poljskoj. U svoje vrijeme to je bio potpuno novi koncept. Usamljen između ostalih svjetskih vođa, Hitler je vidio taj koncept kao jednaku prijetnju svim svjetskim nacijama.

Hitler se jasno prisjećao pustošenja koje su komunisti počinili u Njemačkoj na kraju Prvog svjetskog rata. Posebice u Berlinu i Bavarskoj komunisti su po stranim vodstvom organizirali državu unutar države, te su preuzeli gotovo sve. Za Hitlera sve je ukazivalo na Istok. Komunizam je bio prijetnja.

Bez obzira na njegov nedostatak interesa za analiziranje zapadne Europe, Hitler je bio vrlo dobro svjestan da ne može balansirati između dva fronta.

Tada su, umjesto da dopuste Hitleru da napadne Komunizam, Saveznici donijeli sudbonosnu odluku da napadnu Hitlera.

Takozvana zapadna demokracija se ujedinila sa Sovjetskim Savezom u svrhu opsade i uništavanja demokratske vlade u Njemačkoj.

Versajski ugovor već je pritiskao Njemačku sa svih strana. Bio je stvoren da drži Njemačku u konstantnoj ekonomskoj krizi te vojnoj impotenciji. Saveznici su ratificirali poveznice ugovora sa Belgijom, tek osnovanom Čehoslovačkom, Jugoslavijom, Poljskom i Rumunjskom kako bi zaprijetili Njemačkoj sa svih strana.

U ljeto 1939. godine, vlade Britanije i Francuske tajno su pregovarale o potpunom vojnom savezništvu sa Sovjetskim Savezom. Pregovori su održani u Moskvi, a zapisnike je potpisao maršal Žukov.

Te zapisnike imam u svojem posjedu. Zapanjujući su. Svatko može pročitati izvješće koje garantiraju Britaniji i Francuskoj Sovjetsku participaciju protiv Njemačke. Uz to, ratificirano je da Sovjetski Savez može pružiti Anglo-Francuskim postrojbama potporu od 5500 borbenih aviona trenutno, te potporu cjelokupnih pričuvnih postrojbi sovjetskog ratnog zrakoplovstva. Između devet i deset tisuća tenkova bi također bilo na raspolaganju. Zauzvrat, Sovjetski Savez je tražio baltičke zemlje i slobodan pristup Poljskoj. Plan je zahtijevao rani združeni napad.

Njemačka je u toj fazi bila minimalno naoružana. Francuski pregovarači su shvatili da će deset tisuća sovjetskih tenkova uskoro uništiti 2000 njemačkih tenkova, no nisu uočili da će ih teško zaustaviti na francuskoj granici. Ipak, Britanska je vlada bila prilično spremna Sovjetima prepustiti Europu.

Suočen sa potpunom opsadom, Hitler si je još jednom želio osigurati mir bilo sa jednom, bilo sa drugom stranom Sovjetsko-Britanskog partnerstva.

Obratio se Britanskoj i Francuskoj vladi, te formalno zatražio mirovne pregovore. Njegov zahtjev za mirom popraćen je salvom uvreda i optužbi. Međunarodni tisak je sproveo orgiju mržnje protiv Hitlera kakva je nezapamćena u povijesti. I danas je mučno čitati ponovno te novinske članke.

Kada je Hitler uputio slične mirovne zahtjeve Moskvi, bio je iznenađen kada je vidio da su Sovjeti željno potpisali mirovni ugovor sa Njemačkom. U stvari, Staljin nije potpisao mirovni ugovor u svrhu mira. On ga je potpisao kako bi se Europa međusobno uništila u ratu, dok bi mu to dalo vremena koje mu je potrebno da izgradi vlastitu vojnu silu.

Staljinove stvarne namjere su otkrivene u zapisnicima Sovjetskog Vrhovnog Zapovjedništva, koji su također u mojem posjedu. Staljin tvrdi da je njegova namjera ući u rat kada se Hitler i Zapadne sile međusobno sukobe. Staljin je imao veliki interes za kupovanjem vremena, te puštanjem drugih da se bore prvi. Pročitao sam njegove vojne planove, te vidio kako su ostvareni. Do 1941. godine, Staljinovih deset tisuća tenkova je naraslo na 17 999, a slijedeće godine imao bi ih 32 000; deset puta više no njemačka. Zračne snage bi bile također deset naprema jedan u korist Staljina.

Nakon što je vrlo slab Staljin potpisao mirovni ugovor sa Hitlerom, dao je zapovijed da se izgradi 96 uzletišta na zapadnoj sovjetskoj granici. Slijedeće ih je godine planirano 180. Njegova je strategija je bila slijedeća: "Što se više zapadne sile međusobno bore, to će biti slabije. Što duže čekam, to ću biti jači." Upravo je pod tim sumnjivim okolnostima započeo Drugi svjetski rat. Rat koji je ponuđen Sovjetima na srebrnom pladnju.

Svjestan Staljinovih priprema, Hitler je znao da će se morati suočiti sa komunizmom prije ili kasnije. A za borbu protiv komunizma morao se osloniti na potpuno lojalne ljude, ljude koji će se boriti za ideologiju protiv druge ideologije. Hitlerova politika je uvijek bila suprotstavljanje ideologiji klasnog sukoba ideologijom klasne suradnje.

Hitler je uvidio da marksistički klasni rat nije donio nikakav napredak ruskom narodu. Ruski su radnici bili jedno obučeni, kao što su i sada; živjeli su u jednim uvjetima; slabo su jeli. Dobra su uvijek bila na izmaku, te je do dana današnjeg život u Moskvi jednako turoban kao što je bio prije rata. Za Hitlera je kolaps klasnoga rata donio jedinu alternativu-klasnu suradnju. Kako bi to ostvario, Hitler je uvidio da niti jedna klasa neće smjeti maltretirati neku drugu klasu.

Činjenica je da novostvorene visoke klase koje su se izrodile iz industrijske revolucije, enormno su napustile svoje privilegije, te je to bio razlog zašto su Nacional Socijalisti bili socijalisti.

Nacional Socijalizam bio je popularan pokret u najiskrenijem smislu. Velika većina Nacional Socijalista bili su obični radnici. Sedamdeset posto Hitlerove Mladeži bila su djeca radnika. Hitler je osvojio izbore jer je velika većina radnika bila solidarna s njim. Mnogi se često čude zašto je šest milijuna komunista, koji su glasovali protiv Hitlera, okrenulo poslije svoja leđa komunizmu nakon što je Hitler izabran 1933. godine. Postoji samo jedan razlog: svjedočili su i iskusili povlastice klasne suradnje. Neki kažu da su bili prisiljeni; to je laž. Poput ostalih odanih Nijemaca, borili su se predano četiri godine na ruskom frontu.

Radnici nisu nikada napustili Hitlera, no više klase jesu. Hitler je složio svoju formulu klasne suradnje kao odgovor komunizmu slijedećim riječima: "Klasa suradnja znači da kapitalisti

neće nikada više tretirati radnike kao beznačajne ekonomske komponente. Novac je samo jedan dio našeg ekonomskog života, radnici su više od strojeva za one koji ih tjedno isplaćuju. Prava vrijednost Njemačke su radnici."

Hitler je zamijenio zlato sa radom kao financijskim temeljem svoje ekonomije. Nacional Socijalizam je bio prava opozicija komunizmu. Izvanredna postignuća su slijedila Hitlerov izbor za kancelara.

Stalno slušamo o Hitleru i njegovim logorima, Hitleru i Židovima, ali nikad o njegovom besprijekornom socijalnom radu. Ako se toliko mnogo mržnje stvorilo prema Hitleru od strane internacionalnih bankara te služinskog tiska, to je zbog njegovog socijalnog rada. Očito je da će se genijalni popularni pokret poput Nacional Socijalizma sukobiti sa sebičnim interesima visokih financijera. Hitler je jasno raščistio da kontrola novca ne smije imati pravo grabežljivo iskorištavati cijelu državu, zbog toga što u njoj također žive ljudi, milijuni njih, i ti ljudi imaju pravo živjeti sa dostojanstvom i bez prisile. Ono što je Hitler rekao i predvidio osvojilo je njemačku mladost. Upravo je ta socijalna revolucija bila ono što će SS osjetiti slobodnim širiti diljem Njemačke te braniti ukoliko bude potrebno.

Rat 1939. godine u zapadnoj Europi prkosio je svakom razumu. Bio je to civilni rat između onih koji su trebali biti ujedinjeni. Bila je to stravična glupost.

Mladi SS-ovci su trenirani kako bi vodili Nacional Socijalističku revoluciju. U pet do deset godina trebali su zamijeniti cjelokupni kadar koji je postavljen od starog režima.

No u početku rata nije bilo moguće da ti mladi ljudi ostanu kod kuće. Kao drugi mladi u državi morali su braniti svoju zemlju i obraniti je bolje nego ostali.

Rat je preobratio SS-ovce od domaće političke snage u nacionalnu vojsku koja se borila u inozemstvu, a zatim i u višenacionalnu vojsku.

Sada smo na početku rata sa Poljskom sa svojim dalekosežnim posljedicama. Može li se rat zaobići? Definitivno da! Čak i kada je već započeo u Poljskoj.

Problem Danziga bio je nelogičan. Versajski ugovor razdvojio je njemački grad Danzig od Njemačke, te ga dao Poljskoj protiv želje njegovih stanovnika.

To je djelo bilo toliko uvredljivo da je osuđeno širom svijeta. Veliki dio Njemačke bio je presječen kroz sredinu. Od zapadne Pruske do istočne Pruske moralo se putovati u zapečaćenom vlaku kroz poljski teritorij. Građani Danziga glasovali su sa 99% glasova za povratak grada Njemačkoj. Njihovo pravo samoopredjeljenja bilo je ignorirano.

Ipak, rat u Poljskoj je počeo zbog drugih razloga osim same Poljske i samoopredjeljenja stanovnika Danziga.

Poljska je samo nekoliko mjeseci prije napala Čehoslovačku u isto vrijeme kada je Hitler povratio Sudetenland Njemačkoj. Poljaci su bili spremni surađivati sa Hitlerom. Ukoliko se Poljska okrene protiv Njemačke, to će biti stoga što je britanska vlada zatrovala njemačko-poljske odnose.

Zašto?

Uglavnom zbog dugotrajnom kompleksa manje vrijednosti koje su britanski vladari osjećali prema ostaloj Europi. Taj se kompleks manifestirao u opsesiji britanskih glavešina sukobima koji su slabili Europu.

U to je vrijeme Britansko Carstvo kontroliralo petsto milijuna ljudi izvan Europe, no nekako je bilo više preokupirano svojim tradicionalnim hobiem: upletanjem nosa u Europu. Ta politika koja nije nikada dozvoljavala djelovanje snažnih europskih država, bila je modus operandi britanskih glavešina kroz stoljeća.

Bilo da je riječ o Charlesu V od Španjolske, Luju XIV, Napoleonu ili Williamu II od Njemačke, britansko vrhovništvo nije nikada toleriralo bilo kakvo ujedinjenje tih sila u Europi. Njemačka se nije nikada htjela miješati u britanske poslove. Ipak, britansko se vrhovništvo stalno miješalo u europske poslove, posebice u srednjoj Europi i na Balkanu.

Hitlerov ulazak u Prag donio je svađu sa Britancima. Prag i Češka su bili dio Njemačke stoljećima, i uvijek pod njemačkom interesnom sferom. Britansko petljanje u to područje bilo je potpuno nepravedno.

Za Njemačku je praški režim predstavljao veliku prijetnju. Edvard Beneš, Staljinov rob u Češkoj vladi, htio je poslušati zapovijedi svojih gospodara u Kremlju da otvori granice komunističkoj vojsci kako bi Prag postao sovjetska odskočna daska u Njemačku.

Za Hitlera Prag je bio promatračnica centralne Europe te odstupnica sovjetske invazije. Također su bile prisutne praške povijesne ekonomske poveznice sa Njemačkom. Njemačka je oduvijek bila povezana ekonomski sa srednjom Europom. Rumunjska, Balkan, Bugarska, Mađarska i Jugoslavija imale su dugotrajne ekonomske uspjehe sa Njemačkom koji su potrajali do danas.

Hitlerova europska ekonomska politika bazirala se na zdravom razumu i realizmu. I upravo je to Hitlerovo nastojanje da napravi od srednje Europe tržnicu bilo ono što britansko vrhovništvo nije moglo tolerirati, a ne briga za češku slobodu.

Tada je još uvijek engleski narod gajio velike simpatije prema Hitleru. Sjećam se kada je Lloyd George dao izjavu za njemački tisak izvan Hitlerova doma gdje je bio ugošćen. Rekao je: "Možete Bogu zahvaliti što imate tako divnog čovjeka za svojega vođu!" Lloyd George, neprijatelj Njemačke za vrijeme Prvog svjetskog rata to je izjavio!

Engleski kralj Edward XVIII koji je upravo abdiciran kao Knez od Windsora isto je tako posjetio Hitlera u njegovom domu u Berchtesgadenu, skupa sa svojom ženom, koja je bila sporedno iskorištena za njegovu abdikaciju. Kada su se vratili, Knez je poslao poruku Hitleru. U njoj je pislo: "Kakav smo predivan dan proveli vaša ekscelencijo. Nezaboravno!" Knez je reflektirao ono što su mnogi Englezi znali, oslanjajući se na "kako su dobri njemački radnici." Knez je govorio istinu. Njemački su radnici zarađivali dvostruko više, bez inflacije, nego što su prije Hitlera, i njihov je životni standard konstantno bio visok.

Čak i Churchill, najfanatičniji mrzitelj Njemačke, poslao je 1938. godine pismo Hitleru u kojem je napisao: "Ako bi ikada Velika Britanija završila u katastrofi kakva je zatekla Njemačku 1918. godine, zamolio bi Boga da mi pošalje čovjeka sa snagom i karakterom poput vašeg, vaša ekscelencijo."

London Times je izvijestio o toj iznimnoj izjavi.

I mali i veliki su znali da je Hitler bio čovjek izvanrednog genija. Njegova su postignuća zadivila svijet. U pet godina izgradio je propalu naciju sa milijunima nezaposlenih u najjaču ekonomsku silu u Europi. Bila je toliko jaka da se mala zemlja poput Njemačke mogla usprotiviti cijelom svijetu te ratovati s njime šest godina.

Churchill je shvatio da se nitko u svijetu ne može mjeriti sa takvom silom. Pred sam rat je izrekao: "više nema dvojbe o tome možemo li pronaći formulu mira sa Hitlerom." No Churchill je imao druge instrukcije. Vodstvo, uplašeno da se Hitlerov uspjeh u Njemačkoj može raširiti na druge države, odlučilo se predano posvetiti njegovom uništenju. Stvorili su mržnju prema Njemačkoj širom svijeta, i to miješajući stare sastojke. Čak su doveli do toga da su neki Europljani bili ljubomorni na Njemačku.

Njemačka visoka rodnost učinila je Njemačku najpopulariziranijom zemljom u zapadnoj Europi. U znanosti i tehnologiji Nijemci su bili ispred Francuske i Britanije. Hitler je od njemačke učinio ekonomsku velesilu. To je bio Hitlerov zločin zbog kojega je britansko vrhovništvo odlučilo uništiti Njemačku i Hitlera pod svaku cijenu.

Britanija je manipulirala poljskom Vladom protiv Njemačke. Sami Poljaci su radije htjeli živjeti mirno sa Nijemcima. Umjesto toga, nažalost, Poljake su ugurali u rat Britanci. Nitko ne smije zaboraviti da je jedan i pol milijuna Nijemaca živjelo u Poljskoj u to vrijeme, te su pružali veliki doprinos poljskoj ekonomiji. Bez obzira na ekonomske poveznice sa Njemačkom, Poljaci su ugledali šansu da sa uz pomoć Nijemaca dočepaju natrag svojih teritorija koje je uzeo Sovjetski Savez. Te su teritorije pokušali povratiti od 1919. godine.

U siječnju 1939. godine Hitler je ponudio Becku, poljskom vođi, kompromis koji bi riješio problem Danziga; uvažili bi se zahtjevi pučanstva Danziga o vraćanju Njemačkoj, no Poljska bi imala slobodan pristup lukama i industriji, koji bi bio garantiran ugovorom.

Današnje uvriježeno mišljenje da svaka država mora imati svoju luku zbilja nema smisla. Švicarska, Mađarska i druge zemlje bez luka uspijevaju funkcionirati prilično dobro. Hitlerov prijedlog je bio baziran na principima samoopredjeljenja i obostranog uvažavanja. Čak je i Churchill priznao da bi takvo rješenje riješilo problem Danziga. To priznanje ga pak nije spriječilo pri slanju ultimatumu Njemačkoj: povucite se iz Poljske ili ćete imati rat. Svijet je nedavno vidio što se dogodilo kada je Izrael izvršio invaziju na Libanon. Gusto napučeni gradovi poput Tyra i Sidona su uništeni, kao i zapadni Bejrut. Svi su tražili povlačenje Izraela, no nitko mu nije obznanio rat kada se odbio zahtjeve za povlačenjem.

Uz malo strpljenja moglo se pronaći mirno rješenje za Danzig. Umjesto toga, međunarodni je tisak započeo masovnu kampanju bezočnih laži i kleveta na račun Hitlera. Njegovi su zahtjevi ciljano krivo interpretirani od strane nemilosrdnog novinarstva.

Od svih zločina u Drugom svjetskom ratu, nitko nije čuo za veliki masakr koji se dogodio u Poljskoj pred sam rat. Imam detaljna izvješća među mojim dokumentima koji potvrđuju klanje nevinih Nijemaca u Poljskoj.

Tisuće njemačkih muškaraca, žena i djece masakrirano je na najgore moguće načine od strane rulje raspomamljene zahvaljujući tisku. Fotografije tih masakra previše su stravične za gledanje. Hitler je odlučio zaustaviti klanje te je požurio spasiti svoj narod.

Poljska je kampanja pokazala da je Hitler bio vojni genije. Povijest je već počela prepoznavati najbolje Hitlerove karakteristike: njegov rijedak vojni genij. Sve uspješne vojne kampanje Trećeg Reicha bile su osmišljene i vođene od Hitlera osobno, ne nekih šefova ili osoblja. Hitler je inspirirao veliki broj generala koji su postali njegovi najvažniji oslonci u kasnijim kampanjama.

Zahvaljujući poljskoj kampanji, generalsko osoblje planiralo je ofenzivu duž baltičke obale kako bi zauzeli Danzig, plan koji je od početka osuđen na propast. Umjesto toga, Hitler je izmislio Blitzkrieg ili munjeviti rat, te u kratko je vrijeme zauzeo Varšavu. Waffen SS se pojavio na Poljskom frontu, te je njegov učinak zapanjio svijet.

Slijedeća kampanja u Francuskoj je također bila brza i ugodna. Britansko-Francuske postrojbe su požurile u Nizozemsku i Belgiju da provjere njemačko napredovanje, no bile su nadmudrene te opkoljene u Sedanu. Sve je završilo u nekoliko dana.

Danas se priča kako Hitler nije imao ništa s tom operacijom; da je sve djelo generala von Mansteina. To je potpuna laž. Maršal von Mastein je koncipirao tu ideju, no kad ju je podnio vrhovnom zapovjedništvu bio je degradiran, ukoren i povučen u Dresden. Vrhovno zapovjedništvo nije dalo do znanja Hitleru za taj incident. Na svoju ruku, Hitler je vodio kampanju kroz iste linije i pratio britansko-francuske postrojbe. Još nije bio ni ožujak 1940. godine kada je von Manstein došao u kontakt sa Hitlerom.

Hitler je također planirao balkansku i rusku kampanju. U rijetkim prilikama kada je Hitler dopustio vrhovnom zapovjedništvu provođenje njihovih ideja, bitke su gubljene, kao na primjer Kursk.

Godine 1939. u vrijeme kampanje u Poljskoj, Hitler se nije previše oslanjao na vojne knjižice i teorije u njima koje su razvijene prije pedeset godina, kako mu je savjetovalo generalsko osoblje, već je imao svoj plan brzoga opkoljavanja poput stiska kliještima. U osam dana dobio je rat u Poljskoj bez obzira što je Poljska velika poput Francuske.

U osam dana ratovanja moglo se vidjeti tri SS pukovnije u akciji: *Leibstandarte*, *Deutschland* i *Germania*. Također je sudjelovao i SS motoristički bataljun, korpus inženjera i transportna jedinica. Sve u svemu bila je to djelotvorna no mala jedinica od 25 000 ljudi.

Sepp Dietreich i njegova *Leibstandarte* pukovnija su sami, nakon regrupiranja poslije Silesie, podijelili Poljsku na dva dijela u roku od par dana. Sa manje od 3000 ljudi on je porazio poljske postrojbe od 15 000 ljudi te je uzeo 10 000 zarobljenika. Takve pobjede nisu mogle proći bez gubitaka.

Teško je zamisliti da od ukupnog broja od milijun SS-ovaca, 352 000 su poginuli u akcijama, a još ih se 50 000 smatra nestalima. To je zastrašujuća činjenica! Četiri stotine tisuća najboljih mladih ljudi u Europi! Bez pogovora su žrtvovali sami sebe zbog svojih uvjerenja. Znali su da moraju biti primjer. Bili su prvi na prvim crtama kako bi obranili svoje domovine i ideale.

U pobjedama i u porazima Waffen SS je uvijek pokazivao najbolje osobine svojih ljudi.

SS je bio demokratsko opredjeljenje moći; ljudi okupljenih vlastitom željom.

Nije bila dovoljna samo dozvola glasačkih listića, bio je ključan čimbenik srca i uma tih ljudi. U akciji, Waffen SS jednoglasno je odlučio: da njemački narod mora biti ponosan na njih, da im treba pružiti poštovanje i ljubav. Tako visoka motivacija učinila je dragovoljce SS-a najboljim borcima na svijetu.

SS se iskazao u akcijama. Nisu bili samo političari sa praznim frazama, već su dali svoje živote i uvijek bili prvi u borbama sa izvanrednim ozračjem drugarstva. Upravo je to drugarstvo najznačajnija osobina SS-a: vođe SS-a su bili drugovi sa ostalima.

Upravo je na prvim crtama do izražaja dolazila fizička spremnost SS-a. Časnik SS-a imao je jednako rigoroznu obuku kao i obični vojnici. Ti časnici i vojnici pohađali su jednake sportske događaje, i samo su najbolji pobjeđivali, bez obzira na čin. To je stvorilo divno bratstvo koje je jednostavno proželo cijeli SS. Samo je timski rat, slobodnih ljudi, vezanih samo višim idealima, mogao ujediniti Europu. Pogledajte današnje tržnice. To je obična greška. Nema sjedinjujućeg ideala. Sve je bazirano na prepucavanju oko cijene rajčica, čelika, ugljena ili pića. Voćne udruge su ipak bazirane na nečemu što je malo višlje od toga.

Odnos jednakosti i uzajamnog poštovanja između vojnika i časnika uvijek je bio prisutan. Polovica svih zapovjednika divizija bilo je ubijeno u borbi. Polovica! Nema vojske u svijetu kojoj se to dogodilo. Časnici SS-a su uvijek vodili svoje ljude u bitku. Bio sam kao časnik SS-a uključen u sedamdeset i pet borbi prsa u prsa. Morao sam biti onaj koji će prvi doći u susret sa neprijateljem. Vojnici SS-a nisu bili slani da kolju od časnika u pozadini, već su slijedili svoje zapovjednike na prve linije sa strastvenom odanošću. Svaki je zapovjednik SS-a znao i mislio na svakoga od svojih ljudi, te je često dobivao neočekivane odgovore.

Nakon probijanja iz Tcherkasyeve opsade, razgovarao sam sa jednim po jednim svojim vojnikom, a bilo ih je tisuću u tom trenutku. Dva tjedna, od sumraka do zore, ispitivao sam ih i slušao njihove odgovore. Ponekad bi se dogodilo da neki hvalisavi vojnik dobije odličje, dok ostali heroji koji bi bili tihi, ne bi dobili. Razgovarao sam sa svima njima jer sam želio znati iz prve ruke što se događalo i što su radili. Jednostavno sam morao znati istinu.

Jednom prilikom su dva moja vojnika iznenada otkrili svoje identifikacijske iskaznice belgijskog pokreta otpora. Bili su poslani da me ubiju. Na prvim linijama vrlo je lako upucati nekoga iza leđa. No posebno timsko ozračje SS-a ih je pridobilo. SS časnici su uvijek mogli računati na odanost svojih ljudi zbog tog iskustva.

Očekivan životni vijek SS časnika na prvoj liniji bio je tri mjeseca. U Estoniji sam dobio deset novih mladih časnika iz Bad Toelz akademije u ponedjeljak. Do četvrtka je preživio samo jedan, a i on je bio ranjen.

U konvencionalnim vojskama, časnici se obraćaju svojim ljudima kao superiorni inferiornima, a rijetko kao braća u oružju i ideologiji.

Do 1939. godine SS je zadobio generalsko poštovanje i uvažavanje. To je dalo Hitleru šansu da poveća broj vojnika u SS-u. Umjesto pukovnja su nastale tri divizije.

Ponovno, vojska je ponovila svoje drastične uvjete novačenja: SS-ovac se može pridružiti na najmanje četiri godine borbene dužnosti. Vojska je mislila da nitko neće htjeti toliko riskirati. No opet, njihova su predviđanja bila loša. U mjesecu veljači 1940. godine pridružilo se 49

000 ljudi SS-u. Od 25 000 u rujnu 1939. godine do 150 000 koliko ih je u konačnici bilo u svibnju 1940. godine.

Dakle, od 180 do 8000, pa onda do 25 000, zatim do 150 000, te na kraju do milijun ljudi, što su bile brojke protiv svih pretpostavki vojnog vrhovništva.

Hitler se nije imao namjere uplitati u ratne događaje u Francuskoj, rata na koji je bio prisiljen.

Sto i pedeset tisuća SS-ovaca služilo je pod vojskom, te su im davane najopasnije i najteže zadaće. Usprkos činjenici da su bili opskrbljeni slabim pješačkim naoružanjem i opremom, te bez ikakvog oklopnog naoružanja. U 1940. godini *Leibstandarte* je bila opskrbljena sa nekoliko izviđačkih tenkova. SS-u su još dodijeljena vozila. No sa kamionima, motorima i sličnim vozilima koja su imala samo ograničenu funkcionalnost izvršili su začuđujuća djela.

Leibstandarte i *Der Führer* pukovnije su poslone u Nizozemsku pod zapovjedništvo Seppa Dietricha. Morali su prijeći Nizozemske vodene putove. Luftwaffe je izbacio padobrance kako bi držali mostove 160km u dubini Nizozemskog teritorija, te je bilo ključno da SS-ovci dosegnu te mostove najvećom mogućom brzinom.

Leibstandarte pukovnija se tada susrela sa nepremostivom preprekom; prijeći 160 kilometara u jednome danu. Takvo što je bilo nezamislivo tih dana, i svijet je bio zapanjen. Sa tim tempom njemačke bi trupe dosegle Španjolsku za jedan tjedan. U jednome danu bi SS prešao sve nizozemske kanale na priručnim splavima. I opet, gubici SS-a su bili veliki. No zahvaljujući njihovom herojstvu i brzini, njemačka je vojska dosegla Rotterdam u tri dana. Padobranci su riskirali da budu izbrisani ukoliko SS-ovci ne bi izvršili svoju povjerenu dužnost.

U Belgiji, SS pukovnija *Der Führer* se susrela licem u lice sa francuskom vojskom, koja je nakon upada u Sedansku zamku, žurila prema Bredi u Nizozemskoj. To je bilo prvi puta da je itko vidio kako mala motivirana vojska okružuje nacionalnu vojsku. Bila je potrebna jedna SS pukovnija i malen broj njemačkih postrojbi da se cijela francuska vojska izbacila iz stroja i odbije iz Brede u Antwerp u Belgiji i u sjevernu Francusku.

Leibstandarte i *Der Führer* pukovnije su združeno napredovale prema velikim otocima Zealand između rijeka Rajne i Escaut. U nekoliko dana bili su pod njihovom kontrolom.

U jako kratko vrijeme *Leibstandarte* je prešla Belgiju i sjevernu Francusku. Sljedeća velika bitka SS pukovnija zbila se u suradnji sa tenkovskom divizijom. SS i dalje sa vlastitim tenkovima, pod zapovjedništvom generala Rommela i Guderiana, strelovito su jurišale prema Sjevernom moru.

Sepp Dietrich i njegove trupe su prešle francuske kanale, no bili su zaustavljeni od strane neprijatelja i blatnom polju, te su jedva uspjeli izbjeći eksterminaciju. No usprkos gubitku mnogo vojnika, časnika i zapovjednika bataljuna, koji su svi poginuli u akcijama, Nijemci su dosegli Dunkirk.

Hitler je bio vrlo ponosan na njih.

Sljedeći tjedan, Hitler ih je rasporedio uz rijeku Somme, od koje su se trebali raširiti širom Francuske. I opet se je SS dokazao kao najbolja borbena postrojba na svijetu. Sepp Dietrich i

2. SS divizija *Totenkopf* toliko su brzo napredovali da su čak izgubili kontakt sa ostatkom vojske slijedeća tri dana.

Našli su se u Lyonu, Francuskoj, gradu koji su morali napustiti nakon francusko-njemačkog mirovnog ugovora.

Sepp Dietrich i šačica SS-ovaca na kamionima ostvarili su nemoguće.

SS divizija *Der Führer* strelovito je probila Maginotovu liniju obrane. Svi su govorili da je Linija neprobojna. Rat u Francuskoj je bio gotov. Hitler je imao tri SS divizije koje su marširale Parizom. Berlin je također slavio heroje. No vojska je bila toliko ljubomorna da nisu pohvalili niti jednog SS-ovca za hrabrost. Hitler je na kraju osobno ispred njemačkog Kongresa odao počast herojstvu SS-a. Tom je prilikom Hitler službeno koristio ime *Waffen SS*.

No nije bila riječ samo o promjeni imena. Waffen SS je postao njemački, budući da su svi dragovoljci bili prihvaćeni od svih germanskih zemalja. SS su sami otkrili da su ljudi iz zapadne Europe blisko povezani s njima: Norvežani, Danci, Nizozemci, Belgijanci-svi su pripadali istoj germanskoj obitelji. Ti germanski ljudi su bili jako impresionirani SS-om, kao uostalom i Francuzi.

Stanovništvo zapadne Europe se divilo stilu te iznimne njemačke postrojbe na način kakav to nitko drugi nije radio; ukoliko bi dva SS izviđača došla u grad ispred svih, na motorima, prije nego bi se predstavili lokalnim vlastima, prvo bi se detaljno očistili kako bi njihova pojava bila besprijeorna. Ljudi si nisu mogli pomoći da ne budu impresionirani.

Štovanje mladih Europljana germanskih korijena prema SS-u bilo je prirodno. Tisuće mladih iz Norveške, Danske, Belgije i Nizozemske štovali su ih sa strahopoštovanjem. Osjećali su neodoljivu jednakost sa SS-om. Nije to bila Europa, već njihova vlastita germanska rasa koja im je tako duboko vezala duše. Identificirali su se kao pobjednički Germani. Za njih je Hitler bio najposebnija osoba koju su ikad vidjeli. Hitler ih je razumio, te imao zapaženu ideju da otvori vrata SS-a i njima. Bilo je to prilično riskantno. Nitko nije o tome prije razmišljao. Prije Hitlera, njemački imperijalizam sastojao se samo od torbarenja sa drugim državama, bez pomisli o kreiranju ideologije koja bi se zvala "unija"-ideala nekih njegovih susjeda.

Na jednom, umjesto torbarenja i prepiranja, došao je čovjek koji je ponudio fantastičan ideal: očaravajuću socijalnu pravdu, za kojom su svi vapili godinama. Potpuno novi poredak koji je zamijenio kozmopolitizam bez forme predratne tzv. "demokracije". Odgovor Hitlerovoj ponudi bio je neodoljiv. Legije iz Norveške, Danske, Nizozemske i Belgije su stvorene. Tisuće mladih ljudi su nosile odore SS-a. Hitler je stvorio za njih specifičnu diviziju *Viking*. Ta je divizija imala sudbinu da postane jedna od najučinkovitijih divizija SS-a.

Vojska je i dalje činila sve da spriječi ljude u pristupanju SS-u u Njemačkoj, te se ponašala kao da SS nije postojao. Protiv te pozadine pune prepreka kod kuće, bilo je normalno i razumno da će SS pružiti dobrodošlicu ljudima izvan Njemačke.

Nijemci koji su živjeli u inozemstvu pružili su bogatu opskrbu dragovoljcima. Kako je bilo na milijune Nijemaca-Amerikanaca, tako je bilo i na milijune Nijemaca u svim dijelovima Europe- u Mađarskoj, u Rumunjskoj, u Rusiji. Postojala je čak i sovjetska republika Nijemaca Volge. To su bili potomci Nijemaca koji su emigrirali dva stoljeća prije. Drugi Europljani,

poput francuskih hugenota koji su bili iz Pruske, također su dijelili taj tip emigracije s Nijemcima. Stoga je Europa bila prepuna njemačkih naseobina. Pobjede Trećeg Reicha učinilo ih je ponosnima što pripadaju njemačkoj obitelji. Hitler im je pružio dobrodošlicu kući. Vidio ih je, kao prvo, kao izvor elitnih SS-ovaca, te kao bitan faktor u ujedinjenju svih Nijemaca ideološki.

I opet, entuzijastični odgovor je bio fantastičan. Tri stotine tisuća dragovoljaca Njemačkih korijena se pridružilo iz cijele Europe. 54 000 samo iz Rumunjske. U kontekstu toga doba, to su bile upečatljive činjenice. Bilo je bezbroj problema koje je trebalo riješiti. Na primjer, većina njemačkih dragovoljaca više nisu govorili njemački jezik. Njihove obitelji su se naselile u stranim zemljama pred 200 godina. U Španjolskoj na primjer, mogu vidjeti djecu svojih legionara kako se asimiliraju sa Španjolcima, te njihova unučad više ne govore francuski jezik. S Nijemcima je bila ista stvar. Kada su njemački dragovoljci prvi puta ušli u SS, govorili su mnogo različitih jezika, te imali različite putove i potrebe.

Kako pronaći časnike koji će pričati sve te jezike? Kako koordinirati tako raznoliku družinu? Rješenje tih problema bio je čudo asimilacijskog programa Waffen SS-a. Taj povratak kući tih razdvojenih "plemena" Waffen SS je vidio kao rješenje prave Europske zajednice. Oko 300 000 germanskih dragovoljaca bilo je prihvaćeno od SS-a kao braća, a oni su to reciprocirali time da su bili predani, odani i heroji kao i njemački SS.

Za manje od godinu, sve se promijenilo za Waffen SS. Vojarne su bile pune, akademije su bile pune. Najstroži pristupni standardi i zahtjevi jednako su se odnosili na germanske dragovoljce. Morali su biti najbolji u svakom smislu, i fizički i psihički. Morali su biti najbolje od germanske rase.

Germansko glorificiranje rase bilo je namjerno iskrivljeno. Nikada nije postojala "anti-ostale rase" kampanja. Uvijek je to bila isključivo ljubav prema germanskoj rasi. Bilo je predano jačanju i uzdizanju germanske rase na svaki način. Hitlera nije htio imati milijune degeneriranih, ako je bilo u njegovoj moći da ih nema. Danas je svatko okružen alkoholom i drogom. Hitler se brinuo za to da njemačke obitelji budu zdrave, te da su predane zdravom odgoju djece kako bi se obnovila nacija. Germansko glorificiranje vlastite rase bilo je posvećeno ponovnom otkrivanju njezinih kreativnih vrijednosti, njezine kulture. Bila je to potraga za odličnošću, isključivo plemenita ideja. Nacional Socijalistički sistem nije bio protiv drugih rasa, već za svoju vlastitu. Ciljao je na obranu i unapređivanje vlastite rase, te je želio da sve ostale rase to čine za sebe.

To je najbolje bilo prikazano kada je Waffen SS želio proširiti svoje redove uključivanjem šezdeset tisuća muslimanskih SS-ovaca. Waffen SS je poštivao njihov način života, njihove običaje i vjerska uvjerenja. Svaki je muslimanski bataljun imao imama, svaka družina mulaha. To je bio naš način da njihove dobre vrijednosti izađu na vidjelo. Takva je bila politika Nacional Socijalizma. Bio sam prisutan kada su moji muslimanski drugovi primili osobne darove od Hitlera za vrijeme Nove Godine. Bio je to privjesak sa malim Kuranom. Hitler ih je častio tim malim simboličnim poklonima. Častio ih je s onim što je bio najvažniji čimbenik njihovih života i povijesti. Nacional Socijalizam je bio odan germanskoj rasi, te je poštivao sve druge rase.

U toj točki može se čuti: "A što je sa antižidovskim rasizmom?". Na to se može glatko odgovoriti: "A što je pak sa židovskim antigospodstvom?"

Bila je to nesreća da židovska rasa nikada nije mogla slagati sa drugim rasama. Bila je to neobična povijesna činjenica i fenomen. Promatrajući povijest židovskog naroda, mogu reći bez pretenzija, da je njihova evolucija kroz stoljeća uvijek bila popraćena, u svako vrijeme, na svakom mjestu, sa mržnjom. Mrzio ih je antički Egipat, mrzila ih je antička Grčka, mrzili su ih Rimljani u toj mjeri da ih je 3000 deportirano u Sardiniju,. Bila je to prva židovska deportacija. Mrzili su ih u Španjolskoj, u Francuskoj, u Engleskoj(odakle su bili prognani stoljećima), te u Njemačkoj. Savjestan židovski pisac Lazar je napisao vrlo zanimljivu knjigu o antisemitizmu, gdje se je upitao: "Mi Židovi si moramo sami postaviti pitanje: zašto smo svugdje omraženi? Nije to do naših progonitelja, jer sve se zbivalo na različitim mjestima i u različitim vremenima. To je zbog toga što u nama ima nešto prilično antipatično." Ono što je bespogovorno jest da su Židovi oduvijek željeli živjeti kao privilegirana klasa izabranih, te izvan pogleda drugih. Taj stav ih je učinio svugdje antipatičnima. Prema tome, židovska je rasa jedinstven slučaj. Hitler je nije imao namjeru uništiti. Htio je da Židovi nađu svoj vlastiti identitet u svojem novom okolišu, no da ne uznemiruju ostale. Ta borba, ako je tako možemo nazvati, Nacional Socijalizma protiv Židova, bila je ograničena samo na jednu stvar: da Židovi napuste Njemačku u miru. Planirano je da im se da vlastita domovina izvan Njemačke. Madagaskar je bio idealan, no planovi su propali kada su se Sjedinjene Države uplele u rat. U međuvremenu, Hitler je razmišljao da Židovi ostanu živjeti u svojim tradicionalnim getima. Imali bi svoje organizacije, vodili svoje poslove, te živjeli na način na koji žele. Imali bi svoju policiju, tramvaje, zastavu, tvornice, koje bi, zamislite, izgradila njemačka vlada. Što se drugih rasa tiče, sve su dobrodošle u Njemačku, ali kao gosti, a ne kao privilegirani stanovnici.

U godinu dana Waffen SS je okupio veliki broj germanskih naroda iz sjeverne Europe, te tisuće i tisuće Germana izvan Njemačke, Folksdojčera ili Germanskih SS. Tada je konflikt između komunizma i Nacional Socijalizma izišao na vidjelo. Konflikt je ipak postojao oduvijek. U *Mein Kampf*, Hitler je jasno rekao svoj cilj: "eliminirati svjetsku prijetnju komunizma." te je pri tome pretendirao teritorijalno na neke istočnoeuropske zemlje. Širenje na istok je pak pobudilo mnogo bijesnih reakcija; kako Nijemci mogu prisvajati zemlju u Rusiji? Na to se može odgovoriti; kako Amerikanci mogu prisvajati indijansku zemlju od Atlantika do Pacifika, kako Francuska može prisvajati sjevernu Belgiju i španjolsku Rousillon? I kako Britanija, koja je prisvojila masu zemalja kroz osvajanja i naknadna naseljavanja. Nekako je sve to bilo u redu za te zemlje da prisvajaju tuđe teritorije, ali ne i za Njemačku. Osobno sam uvijek žestoko branio Ruse, te sam konačno uspio uvjeriti Hitlera da Nijemci moraju živjeti sa Rusima kao partneri a ne kao osvajači. Prije ostvarenja toga partnerstva, prvo se mora istrijebiti komunizam. Za vrijeme sovjetsko-njemačkog sporazuma, Hitler je pokušavao kupiti vrijeme, no Sovjeti su intenzivirali svoju agresiju prema Estoniji i Bukovini. Pročitat ću sada ulomke iz sovjetskih dokumenta. Oni su najpouzdaniji izvor. Pročitajmo od izvještaj od samog maršala Vorošilova.

"U ovom trenutku se imamo vremena pripremiti na eksterminaciju kapitalističkog svijeta dok je on sam u agoniji. Moramo ipak biti oprezni. Nijemci ne smiju posumnjati da im pripremamo zamku u pozadini dok su oni zauzeti ratovanjem sa Francuzima. U suprotnom bi mogli promijeniti svoj glavni plan te nas napasti."

U istom dokumentu maršal Čoponitov je napisao: " Sudružništvo između Hitlerove Njemačke i Sovjetskog Saveza je samo privremeno. Sami ćemo se potruditi da ne potraje." Maršal Timošenko u svojem dijelu nije htio biti toliko zajedljiv: "Nemojmo zaboraviti da naš ratni materijal iz sibirskih tvornica neće biti dostavljen prije jeseni." To je napisano na početku 1941. godine, te je taj materijal trebao biti dostavljen u jesen. Komesarsko izvješće ratne

industrije govori: Nećemo biti u punoj proizvodnji prije 1942. godine. Maršal Žukov je izrekao ovo zanimljivo priznanje: "Hitler je u žurbi da nas napadne; i za to ima dobre razloge."

Kako slijedi, Hitler je imao dobre razloge da napadne Rusiju u žurbi zbog toga što je shvatio da će biti izbrisan ukoliko nešto ne poduzme. Žukov je dodao: "Treba nam još par mjeseci kako bi popunili svoje nedostatke do kraja 1941. godine. Trebamo 18 mjeseci da završimo modernizaciju svojih postrojbi."

Zapovijedi su vrlo precizne. Na četvrtoj sjednici Vrhovnih Sovjeta 1939. godine odlučeno je da vojni časnici moraju služiti najmanje tri godine, a vojnici četiri godine, dok mornaričko osoblje mora pet godina. Sve su te odluke donesene u manje od mjesec dana nakon što su Sovjeti potpisali mirovni ugovor sa Njemačkom.

Stoga, Sovjetu, predani miru, fanatično se pripremaju za rat. Više od 2500 novih betonskih utvrda je izgrađeno između 1939. i 1940. godine. 160 divizija je bilo u borbenoj spremnosti. 60 tenkovskih divizija u punoj spremi. Nijemci su imali samo 10 panzer divizija. U 1941. godini Sovjeti su imali 17 000 tenkova, a do 1942. su stekli brojku od 32 000. Imali su i 92 578 artiljerijskih oruđa. A njihovih 17 545 borbenih zrakoplova su 1940. nadmašile brojvno njemačke zračne snage.

Lako je razumjeti da uz takve ratne pripreme Hitler je imao samo jednu opciju. Napasti Sovjetski Savez odmah ili se susresti sa uništenjem.

Hitlerova kampanja u Rusiji bila je kampanja u posljednji čas. Hitler nije ušao u Rusiju sa prevelikim optimizmom. Kasnije mi je rekao: "Kada sam ušao u Rusiju bio sam kao čovjek koji se našao pred zatvorenim vratima. Znao sam da moram proći glavom kroz njih, no nisam znao što se nalazi iza njih." Hitler je bio u pravi. Znao je da su Sovjeti jaki, ali iznad svega je znao da će biti puno jači. 1941. godina je dala Hitleru samo nešto vremena za predah. Britanci nisu uspjeli u širenju rata. Hitler koji nikada nije htio rat sa Britanijom i dalje se trudio da uspostavi mir. Pozvao me je da provedem s njim vikend u njegovom domu. Želio je prodiskutirati cijelu situaciju i čuti što imam reći o svemu tome. Govorio je vrlo jednostavno i jasno. Atmosfera je bila osobna i opuštajuća. Učinio bi sve da se osjećate kao kod kuće zbog toga što je uživao u tome da bude gostoljubiv. Namazao bi maslacem šnite tosta galantnom gestom, te bi ih razdijelio okolo, i premda nije pio, otišao bi po bocu šampanjca poslije svakoga obroka jer je znao kako uživam u čaši tog napitka. Sve bez žurbe i sa širokim prijateljstvom. Dio njegova genija bio je i u tome što je bio čovjek jednostavnih manira bez afekata, te čovjek velike poniznosti. Pričali smo o Engleskoj te sam ga grubo pitao: "Zašto za ime Božje niste završili sa Britancima u Dunkriku? Svi su znali da bi ih izbrisali tamo." Odgovorio je: "Da, zadržao sam svoje postrojbe i pustio Britance da pobjegnu natrag u Englesku. Poniženje zbog takvog poraza bi bilo vrlo otežavajući čimbenik u mirovnim pregovorima s njima."

U isto vrijeme, Hitler mi je rekao da nije htio raspršiti sovjetsko uvjerenje da će napasti Englesku. Spomenuo je da je imao čak i male Anglo-Njemačke rječnike razdijeljene među svojim trupama u Poljskoj. Sovjetski su špijuni zdušno izvijestili Kremlj da je njemačko prisustvo u Poljskoj čisti blef, te da će uskoro krenuti na Britanske otoke.

Dana 22. lipnja 1941. godine Njemačka je izvršila invaziju na Rusiju a ne na Englesku. Prvobitne pobjede su bile brze no i skupocene. Proživio sam epsku borbu na ruskom frontu.

Bila je to tragična epizoda; bila je to klaonica. Bezbrojne tisuće kilometara ruskih stepa bile su nadvladane. Morali smo doći do Kavkaza pješice, stalno pod ekstremnim uvjetima. Po ljetu smo često grabili kroz blato do koljena, a po zimi su bile smrjavajuće temperature ispod ništice. No u nekoliko dana bi Hitler dobio rat u Rusiji 1941. godine. Prije bitke za Moskvu, Hitler je pobjeđivao sovjetsku vojsku, te je uzimao enormne količine zarobljenika.

Tenkovska divizija generala Guderiana, koja je bila sama okružena sa više od milijun sovjetskih jedinica kraj Kijeva, dosegla je Moskvu do početka gradskih tramvajskih linija. Tada su počela nevjerojatna smrzavanja; 40, 42, 50 stupnjeva ispod ništice! To je značilo ne samo smrzavanje za ljude, već i za opremu. Tenkovi se nisu mogli micati. Jučerašnje se blato smrznulo u čvrste ledene komade, pola metra visoke, koji su zaleđivali tenkovske gusjenice.

U 24 sata naše su se taktičke opcije promijenile. Bilo je to vrijeme kada su se mase sibirskih trupa vraćale iz ruskog dalekog istoka, odakle su poslani na Nijemce. Tih par sudbonosnih ledenih dana učinili su razliku između pobjede i poraza; Hitleru su se počeli vraćati dugovi iz talijanske kampanje u Grčkoj u jesen 1940. godine.

Mussolini je bio potihom ljubomoran na Hitlera. Bio sam prijatelj sa Mussolinijem. Poznavao sam ga dobro. Bio je upečatljiv čovjek, no Europa mu nije bila od interesa. Nije htio biti promatrač koji gleda kako Hitler svugdje pobjeđuje. Osjećao se prisiljenim da učini nešto, brzo. Impulzivno je lansirao besmisleni ofenzivu protiv Grčke.

Njegove su postrojbe odmah poražene. To je dalo Britancima izgovor da naprave invaziju na Grčku, koja do tada nije bila uključena u rat. Iz Grčke bi Britanci mogli lagano bombardirati rumunjske izvore nafte, koji su bili bitan njemački strateški čimbenik. Grčka je također mogla poslužiti da se presjeku njemačke trupe na svojem putu prema Rusiji. Hitler je bio prisiljen odstraniti prijetnju trenutačno. Morao je izgubiti pet tjedana na Balkanu. Njegove su pobjede bile iznimna logistička postignuća, no to je odgodilo početak kampanje u Rusiji na pet kritičnih tjedana.

Da je Hitler uspio započeti kampanju na vrijeme, kako je planirano, ušao bi u Moskvu pet tjedana ranije, u suton rane jeseni, kada je zemlja još uvijek bila suha. Rat je mogao biti gotov, i Sovjetski bi Savez bio prošlost. Kombinacija iznenadne zime i dolazak svježih sibirskih trupa proširio je paniku među nekim starim generalima njemačke vojske. Željeli su se povući gotovo tri stotine kilometara od Moskve. Teško je zamisliti tako lošu strategiju. Smrzavanje je zahvatilo Rusiju jednako, od zapada do istoka, te povlačenje od tristo kilometara po otvorenim stepama bi samo pogoršalo stvari. Zapovijedao sam svojim postrojbama u Ukrajini pod temperaturom od 42 stupnja ispod ništice.

Takvo povlačenje je značilo napuštanje sve teške artiljerije, uključujući navalne tenkove i oklopnjake koji su se smrznuli u ledu. To je isto značilo i izložiti pola milijuna ljudi sovjetskim snajperima. U stvari, to je značilo osuditi ih na sigurnu smrt. Trebalo se samo prisjetiti Napoleonovog povlačenja u listopadu. Došao je do rijeke Berzine u studenom, a do šestog prosinca sve su francuske trupe napustile Rusiju. Bilo je dovoljno hladno, no ipak to nije bila zimska kampanja.

Možete li zamisliti da se u 1941. godini pola milijuna Nijemaca susrelo sa teškim mečavama, odsječenosti od zaliha, napadima sa svih strana od deset tisuća Kozaka? Susreo sam se sa sukobom sa Kozacima koje je mogla zaustaviti samo teška i neprekidna vatra. S obzirom na takvo ludo povlačenje, Hitler je morao otpustiti 30 generala u nekoliko dana.

Tada je pozvao Waffen SS da popuni postrojbe te obnovi moral. Odmah je SS pohitao na moskovski front. Kroz cijeli rat Waffen SS se nije nikada povlačilo. Radije bi umrli nego se predali. Nitko ne može zaboraviti te ličnosti. Za vrijeme zime 1941. godine Waffen SS je izgubilo 43 000 ljudi na moskovskom frontu. Pukovnija *Der Führer* borila se doslovce do zadnjeg čovjeka. Samo je 35 ljudi preživjelo iz cijele pukovnije. *Der Führer* se držala hrabro te niti jedna sovjetska trupa nije prošla između njih. Morali su zaobilaziti SS kroz snijeg. Tako je i slavni ruski general Vlasov zarobljen od SS *Totenkopf* divizije. Bez njihovog herojstva, Njemačka bi bila uništena do prosinca 1941. godine.

Hitler to nije nikada zaboravio: uvažio je snagu volje koju je Waffen SS pokazao na moskovskom frontu. Pokazali su karakter i neustrašivost. I to je ono što je Hitler najviše cijeno-neustrašivost! Za njega, nije bilo dovoljno da ima samo inteligentne ili pametne suradnike. Ti su se ljudi često raspadali u dijelove, kao što se moglo vidjeti naredne zime u staljingradskoj bitci sa generalom Paulusom.

Hitler je znao da samo čista energija i hrabrost, odbijanje predaje, volja da se izdrži protiv svih predviđanja, može dovesti do pobjede.

Zubi ruskih stepa su pokazali kako najbolja vojska u svijetu, Njemačka Vojska, sa tisućama visoko obučenih časnika i milijunima visoko discipliniranih ljudi jednostavno nije dovoljna. Hitler je shvatio da će biti pobijeđeni, ukoliko se nešto drugo ne osmisli, i samo je nepokolebljiva vjera u više ideale mogla prevladati situaciju. Waffen SS je imao taj ideal, i Hitler ih je iskoristio do punog kapaciteta.

Iz cijele Europe dragovoljci su pohitali pomoći svojoj njemačkoj braći. Tada je rođena i treća generacija Waffen SS-a. 125 000 je dragovoljaca tada odlučilo spasiti zapadnu kulturu i civilizaciju. Dragovoljci su se pridružili potpuno svjesni da SS ima najvišu smrtnost od svih postrojbi. Više od 250 000 od milijun će poginuti u akciji. Za njih je Waffen SS, bez obzira na sve smrti, bilo rođenje nove Europe. Napoleon je rekao u Svetoj Heleni: " Neće biti Europe dok se vođa ne uzdigne."

Mladi europski dragovoljci su promatrali dvije stvari: prvo, Hitler je bio jedni vođa sposoban da izgradi Europu, i drugo, Hitler je sam mogao pobijediti svjetsku komunističku prijetnju.

Za europski SS Europa prepuna ljubomore, šovinizma, osporavanja granica, ekonomskog rivaliteta nije bila od interesa. Takva Europa im ne bi ništa značila, bila bi beznačajna. U isto vrijeme europski SS, koliko god da je štovao Hitlera i njemački narod, nije htio postati germanski. Bili su to ljudi svojega naroda, i Europa je okupljala različite ljude na svojem teritoriju. Europsko zajedništvo se postizalo kroz harmoniju, ne dominaciju jednih nad drugima.

Razgovarao sam o tim stvarima sa Hitlerom i sa Himmlerom. Hitler je volio sve ljude koji su genijem prerasli nacionalne razine. Napoleon je bio prvo Korzikanac, zatim Francuz, poslije toga Europljanin, a na kraju samo pojedinac. Isto je tako Hitler bio Austrijanac, pa Nijemac, zatim više od Nijemca, potom German, a tada je vidio i prihvatio stupanj izgradnje Europe.

Nakon sloma komunizma, Waffen SS bi imao ključnu dužnost da uključi sve svoje napore i snagu kako bi izgradilo ujedinjenu Europu u kojoj ne bi bilo govora o tome da nenjemačkom Europom dominiraju Nijemci.

Prije pridruživanja Waffen SS-u bili smo upoznati sa vrlo teškim sukobima. Morali smo otići na Istočni front prvi kao predvodnice njemačke vojske, no za vrijeme staljingradske bitke uvidjeli smo da je cijela Europa kritično ugrožena. Veliki zajednički naponi su bili imperativ. Jedne noći sam vodio osmosatni razgovor sa Hitlerom i Himmlerom o statusu nenjemačkih Europljana unutar nove Europe.

Za sada smo očekivali da će biti tretirani kao jednaki borci za istu svrhu. Hitler je u potpunosti razumio i od tada imali smo svoju zastavu, svoje časnike, svoj jezik i svoju vlastitu vjeru. Imali smo potpuno jednak status.

Bio sam prvi koji je imao katoličkog patera u Waffen SS-u. Kasnije su svećenici iz svih redova bili prisutni svima koji su ih željeli. Muslimanska SS divizija imala je svoje mulahe, a Francuzi su imali čak i svojega biskupa! Bili smo zadovoljni da će sa Hitlerom Europljani biti ujedinjeni kao jednaki. Osjećali smo da je najbolji način da osiguramo mjesta jednako tako da u kritičnom trenutku obranimo Europu jednako dobro kao i njemački drugovi.

Ono što je bilo iznad svega za Hitlera jest hrabrost. Osnovao je novo viteštvo. Oni koji bi zaslužili *Ritterkreuz* ili viteški križ, postali su odmah novim vitezovima. Uživali su tu povlasticu hrabrosti. Svaka od naših jedinica kada bi išla kući nakon rata bila bi zaštitnička sila koja bi štitila ljudska prava u vlastitim zemljama. Cijeli je SS razumio da europska zajednica obuhvaća cijelu Europu, uključujući i Rusiju.

Postojao je veliki nedostatak informiranosti među Nijemcima kada su Rusi u pitanju. Mnogi su smatrali da su svi Rusi komunisti, dok u stvari, ruska prisutnost u komunističkoj hijerarhiji je bila beznačajna. Isto su tako vjerovali da su Rusi dijametralno suprotni Europljanima. Ipak, imali su slične obiteljske strukture, imali su staru civilizaciju, duboku religioznost i tradicije koje nisu strane drugim europskim zemljama..

Europski je SS vidio novu Europu sastavljenu od tri velike komponente; središnje Europe kao izvoriste europske moći, zapadnu kao kulturni centar, te istočnu kao europski potencijal. Stoga su kroz SS vizije Europe bile žive i stvarne. Njezinih šesto milijuna stanovnika živjelo bi od Sjevernog mora do Vladivostoka. Prostirala bi se na više od deset tisuća kilometara u kojim bi Europa ostvarila svoju sudbinu. Prostor za mlade ljude da započnu nove živote. Ova bi Europa bila glavno tkivo svijeta. Značajan rasni ansambl. Antička civilizacija, duhovna snaga i najnaprednija tehnološka i znanstvena dostignuća. SS se spremao za veliku europsku sudbinu.

Usporedite te ciljeve, ciljeve "saveznika". Roosevelt i Churchill su prodali Europu u Teheranu, Jalti i Potsdamu. Gmižući su kapitulirali pred Sovjetima. Dostavili su pola europskog teritorija komunističkom ropstvu. Ostavili su ostatak Europe moralno dezintegriranim, bez ideala koji bi promijenio stvari. SS je znao što želi: predanost svih jest bila Europa ideala.

Vjera u više ideale inspirirala je četiri stotine tisuća njemačkih SS-ovaca, tri stotine tisuća Folksdojčera ili germanskih SS-ovaca, te tri stotine tisuća ostalih europskih SS-ovaca. Svi dragovoljci, milijun graditelja Europe.

Redovi SS-a su rasli proporcionalno sa rastom rata u Rusiji. Što je Njemačka bila bliže porazu, to je više dragovoljaca stizalo na front. To je bio fenomen; osam dana prije konačnog poraza, vidio sam stotine mladih kako se pridružuju SS-u na frontu. Pred sam kraj znali su da imaju nemoguću misiju zaustaviti neprijatelja.

Dakle, od 1800 ljudi u *Leibstandarte* pukovnji 1933. godine, do SS pukovnja prije 1939. godine, pa do tri pukovnije u Poljskoj, tri divizije u Francuskoj, šest divizija u samim počecima rata u Rusiji, do 38 divizija 1944. godine, Waffen SS je dosegao 50 divizija 1945. godine. Što je više SS-ovaca umiralo, to ih se više žurilo zamijeniti. Imali su vjere i hrabrosti da odu do krajnje granice, što se dogodilo u siječnju 1943. u Staljingradu. Poraz je bio odlučan od čovjeka bez hrabrosti. Nije bio sposoban suočiti se sa opasnošću uništenja, ili da se nedvosmisleno izrazim: Neću se predati, stajat ću hrabro do pobjede. Bio je moralno i fizički bez hrabrosti te je zbog toga i izgubio.

Godinu kasnije, SS Viking i SS Wallonia divizije su bile okružene na isti način kod Čerkassy. Sa katastrofom Staljingrada svježom u mislima vojnika, mogli su postati subjekt demoralizacije. Na kraju svega bio sam srušen teškom ranom i temperaturom od 42°C. Kao general u zapovjedništvu SS Wallonia postrojbi, znao sam da je sve ovo kontraproduktivno moralu. Ustao sam za 17 dana i vodio napad za napadom kako bi probio blokadu, bio sam uključen u bezbrojne borbe prsa o prsa, ranjen četiri puta, no nikada se nisam prestao boriti. Svi su moji ljudi činili isto, pa i puno više. Opsada je bila skupno slomljena hrabrošću i duhom SS-a.

Nakon Staljingrada, kada su mnogi pomislili da je sve gotovo, kada su sovjetske postrojbe prešle kroz Ukrajinu, Waffen SS je zaustavio Sovjete na mjestu. Preuzeli su Čarkov, te počinili ozbiljan poraz sovjetskoj vojsci. To je bio patent: SS bi išao opet i opet iznova te poraze preokretao u pobjede.

Ista takva neustrašiva energija bila je prisutna u Normandiji. General Patton ih je nazvao "ponosnim SS divizijama"

SS je bio kralježnica otpora u Normandiji. Eisenhower je uočio da se "SS borio kao obično, do zadnjeg čovjeka."

Da Waffen SS nije nikada postojao, Europa bi instantno bila pregažena Sovjetima do 1944. godine. Došli bi do Pariza puno prije Amerikanaca. Herojstvo Waffen SS-a zaustavilo je sovjetski cilj koji traži velike žrtve u: Moskvi, Čerkovu, Čerkassy i Tarnopolu. Sovjeti su izgubili više od 12 mjeseci. Bez otpora SS-a Sovjeti bi bili u Normandiji prije Eisenhowera. Ljudi su pokazivali duboko štovanje prema mladim ljudima koji su žrtvovali svoje živote. Još od velikih religijskih pokreta u Srednjem vijeku nije bilo takvog požrtvovnog idealizma i herojstva. U ovom stoljeću materijalizma, SS je istupio kao sjajno svjetlo duhovnosti.

Nemam dvojbi da će žrtve i začuđujuća djela Waffen SS-a imati svoje epske pjesnike poput Schillera. Veličina u nevoljama karakteristika je SS-a.

Trenutna tišina je pala na Waffen SS nakon rata, no sada sve više i više mladih ljudi saznaje za njezino postojanje i postignuća. Slava raste i mladi zahtijevaju više znanja. Za stotinu godina skoro će sve biti zaboravljeno, no veličina i herojstvo Waffen SS-a će se pamti. To je epska nagrada.

Léon Degrelle.

Prijevod:

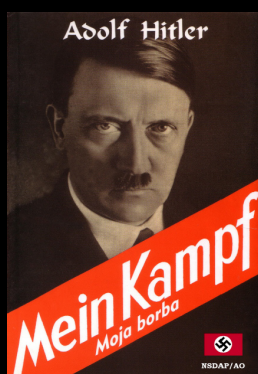
<http://www.bhcroatia.com/>

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

adolf hitler

Zweites Buch
Druga knjiga

Gen. Leon Degrelle

Hitlerova Enigma

44-NAUKA O RASAMA
i smješnice sa izbor braćnog partnera

Dein Blut...

...dein höchstes Gut!

